บทที่ 4

ผลและวิจารณ์ผลการทดลอง

4.1 ศึกษาผลการลดปริมาณเยื่อใยรวมในกากเนื้อเมล็ดในปาล์มน้ำมันโดยใช้เอนไซม์เซลลูเลส

ผลการวิเคราะห์องค์ประกอบทางเคมีของ PKM

องค์ประกอบทางเคมีของ PKM วิเคราะห์โดยวิธี Proximate Analysis ซึ่ง PKM ประกอบด้วย วัตถุแห้ง ความชื้น เถ้า ไขมัน โปรตีนรวม และเยื่อใยรวม เท่ากับ 96.27, 3.72, 7.81, 0.36, 17.09 และ 17.78 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 องค์ประกอบทางเคมีของกากเนื้อในเมล็ดปาล์มน้ำมัน (เปอร์เซ็นต์น้ำหนักสด)

องค์ประกอบทางเคมี	เปอร์เซ็นต์
วัตถุแห้ง	96.27
ความชื้น	3.73
เถ้า	7.81
ไขมัน	0.36
โปรตีนรวม	17.09
เยื่อใยรวม	17.78

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ห้องสมุดงานวิจัย

ผลการลดปริมาณเยื่อใยรวมของ PKM โดยใช้เอนไซม์เซลลูเลส

ผลของการใช้เอนไซม์เซลลูเลสในการลดปริมาณเยื่อใยรวม ของ PKM โดยใช้เอนไซม์เซลลูเลสเสริมที่ระดับ 0.15, 0.3, 0.6, 1.2 และ 2.4 มิลลิกรัมต่อกรัมของ PKM ใช้เวลาในการหมักนาน 24 ชั่วโมง ที่อุณหภูมิห้อง ซึ่งจากการศึกษา พบว่าการเสริมเอนไซม์เซลลูเลสเพื่อลดปริมาณเยื่อใยรวม ของ PKM ในแต่ละกลุ่มการทดลองมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($P < 0.01$) เมื่อเทียบกับกลุ่มที่ไม่ได้เสริมเอนไซม์ โดยกลุ่มควบคุมมีปริมาณเยื่อใยรวมเท่ากับ 18.64 เปอร์เซ็นต์ แตกต่างจากกลุ่มที่เสริมเอนไซม์ เซลลูเลสที่ระดับต่าง ๆ ดังนี้ เสริมเอนไซม์เซลลูเลสใน ระดับ 0.15, 0.3, 0.6, 1.2 และ 2.4 มิลลิกรัมต่อกรัมของ PKM ทำให้ PKM มีเยื่อใยลดลงจากกลุ่มควบคุมโดยมีค่าเท่ากับ 17.43, 17.30, 17.23, 15.67 และ 15.30 เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับ ดังตารางที่ 8 จากผลการทดลองสอดคล้องกับการทดลองของ Meng et al. (2005) ที่ทดลองเสริมเอนไซม์เซลลูเลส ที่ระดับ 340 ยูนิตต่อกรัมของอาหาร มีผลทำให้ปริมาณ NSP ของเมล็ดข้าวสาลี เมล็ดคาโนล่า กากถั่วเหลือง และถั่วลิสง ลดลง เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่ได้เสริมเอนไซม์ ($P<0.05$) โดยปริมาณ NSP ของเมล็ดข้าวสาลีลดลง 34.66 เปอร์เซ็นต์ เมล็ดคาโนล่าลดลง 11.76 เปอร์เซ็นต์ และถั่วลิสงลดลง 10.43 เปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการทดลองของ

©ลิขสิทธิ์ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

Slominski et al. (2006) เสริมเอนไซม์เซลลูเลส ที่ระดับ 340 ยูนิตต่อกรัมในเมล็ดลินิน พบว่าเอนไซม์เซลลูเลสทำให้ปริมาณ NSP ในเมล็ดลินินลดลง 22.07 เปอร์เซ็นต์ เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ไม่ได้เสริมเอนไซม์ ($P<0.05$) ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการใช้เอนไซม์เซลลูเลส มีผลทำให้ปริมาณเยื่อใยรวมลดลงได้ เนื่องจากเอนไซม์เซลลูเลสไปทำปฏิกิริยากับเซลลูโลสที่เป็นองค์ประกอบที่ผนังเซลล์ ของ PKM ทำให้โครงสร้างเยื่อใยของเซลลูโลสแตกตัวออก และมีขนาดเล็กลงทำให้ปลดปล่อยน้ำตาลได้มากยิ่งขึ้น จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้มี PKM มีเยื่อใยรวมลดลง (Malathi and Devegowda, 2001 ; Beauchemin et al., 2003 ; Meng et al., 2005)

©ลิขสิทธิ์ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ตารางที่ 8 ปริมาณเยื่อใยรวมใน PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลส

องค์ประกอบทางเคมี	ปริมาณเอนไซม์เซลลูเลส (มิลลิกรัมต่อกรัมของ PKM)					
	0	0.15	0.3	0.6	1.2	2.4
ปริมาณเยื่อใยรวม	18.64 ± 0.29[a]	17.43 ± 0.17[b]	17.30 ± 0.26[b]	17.23 ± 0.72[b]	15.67 ± 0.59[c]	15.3 ± 0.92[c]

[a-c] ตัวอักษรที่แตกต่างกันในแถวเดียวกันมีค่าแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($P < 0.01$)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

4.2 ศึกษาผลของการใช้กากเนื้อเมล็ดในปาล์มน้ำมันที่ผ่านการลดปริมาณเยื่อใยรวมต่อสมรรถภาพการผลิตไก่เบตง

การศึกษาผลของการใช้ PKM ที่ผ่านการลดปริมาณเยื่อใยรวมด้วยเอนไซม์เซลลูเลส ต่อสมรรถภาพการผลิตไก่เบตง แบ่งออกเป็น 3 ระยะการทดลองตามอาหารทดลองคือระยะ 0 – 6 สัปดาห์, 7 – 12 สัปดาห์ และ 0 – 12 สัปดาห์ ผลการทดลองเป็นดังนี้

4.2.1 ผลของการใช้ PKM ที่ผ่านการลดปริมาณเยื่อใยรวมต่อสมรรถภาพการผลิตไก่เบตงในระยะอายุ 0 – 6 สัปดาห์

ผลการทดลองในระยะอายุ 0 – 6 สัปดาห์ (ตารางที่ 9) พบว่า น้ำหนักเริ่มต้นของไก่ทั้ง 5 กลุ่ม คือกลุ่มที่ใช้ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลส 12 มิลลิกรัมต่อกรัมของ PKM ที่ระดับ 0 10 20 30 40 และ 50 เปอร์เซ็นต์ มีค่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$) แต่ไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อย่ด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 50 เปอร์เซ็นต์มีน้ำหนักตัวที่ 6 สัปดาห์ และอัตราการเจริญเติบโตต่ำที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่ใช้ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 40 เปอร์เซ็นต์ ($P<0.01$) ส่วนกลุ่มที่ใช้ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 0 10 20 และ 30 เปอร์เซ็นต์มีค่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ นอกจากนี้ไก่ทั้ง 5 กลุ่มมีปริมาณอาหารที่กิน และต้นทุนค่าอาหาร มีค่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$) แต่ไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 50 เปอร์เซ็นต์ มีประสิทธิภาพการใช้อาหารด้อยที่สุด รองลงมาคือไก่กลุ่มที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 40 เปอร์เซ็นต์ ($P<0.01$) ส่วนกลุ่มที่ใช้ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์ เซลลูเลสที่ระดับ 0 10 20 และ 30 เปอร์เซ็นต์มีค่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ จากผลการทดลองสอดคล้องกับการทดลองของ Sundu *et al.* (2006) พบว่าและการเสริมเอนไซม์ทางการค้า ทั้ง 3 ชนิด คือ Hemicell, Allzyme SSF และ เอนไซม์รวม (Hemicell + Allzyme SSF +Gamanase) ในระดับ 0.2 เปอร์เซ็นต์ มีผลทำให้อัตราการเจริญเติบโต ประสิทธิภาพการใช้อาหาร การย่อยได้ของวัตถุแห้ง โปรตีน ไขมัน และพลังงานการใช้ประโยชน์ได้ ของทั้ง 3 กลุ่มไม่แตกต่างกันทางสถิติ แต่ดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่มีการเสริมเอนไซม์ ($P<0.05$) จากผลการทดลองพบว่าเราสามารถใช้กากเนื้อในเมล็ดปาล์มน้ำมันเสริมเอนไซม์ในสูตรอาหารได้ถึง 30 เปอร์เซ็นต์ ซึ่งโดยทั่วไปในไก่เนื้อสามารถใช้กากเนื้อในเมล็ดปาล์มน้ำมันได้ถึง 20 เปอร์เซ็นต์ในสูตรอาหารโดยไม่มีผลกระทบต่อสมรรถภาพการผลิต (Sandu *et al.*, 2006) ทั้งนี้ยังพบว่าไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์ เซลลูเลสที่ ระดับ 50 เปอร์เซ็นต์มีอัตราการตายสูงที่สุด ($P>0.05$) ส่วนอีกทั้ง 4 กลุ่มมีค่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ เนื่องจากระบบทางเดินอาหารของลูกไก่พัฒนายังไม่สมบูรณ์เต็มที่ ซึ่งลำไส้ส่วนดูโอดินัมจะพัฒนาอย่างสมบูรณ์เมื่ออายุ 7 วัน ขณะที่ส่วนเจจูนัมและอิเลียมจะต้องพัฒนาต่อไปจนกระทั่งไก่อายุ 14 วัน ดังนั้นการที่ไก่ระยะเล็กได้รับอาหารเยื่อใยสูงจึงส่งผลกระทบได้ (Uni *et al.*, 1998)

©ลิขสิทธิ์ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ตารางที่ 9 การใช้ PKM ที่ผ่านการลดปริมาณเยื่อใยรวมต่อสมรรถภาพการผลิต (± SD) ในไก่เบตงในระยะอายุ 0 – 6 สัปดาห์

ลักษณะที่ศึกษา	กากเนื้อในเมล็ดปาล์มปาล์ม (%)[1]					
	ควบคุม	10	20	30	40	50
น้ำหนักเริ่มต้น (กรัม/ตัว/)	47.44 ± 0.76	47.69 ± 1.37	46.67 ± 1.15	46.55 ± 0.78	47.83 ± 1.38	48.14 ± 1.28
น้ำหนักตัวที่ 6 สัปดาห์ (กรัม/ตัว)	933.79 ± 61.96 ก	924.85 ± 20.37 ก	943.48 ± 34.45 ก	931.45 ± 32.78 ก	852.91 ± 78.68 ข	693.01 ± 19.66 ค
อัตราการเจริญเติบโต (กรัม/วัน)[2]	22.16 ± 1.55 ก	21.93 ± 0.51 ก	22.42 ± 0.89 ก	22.12 ± 0.83 ก	20.13 ± 1.96 ข	16.12 ± 0.50 ค
ปริมาณอาหารที่กิน(กรัม/ตัว/วัน)	55.84 ± 1.88	58.50 ± 3.38	60.08 ± 2.79	60.85 ± 7.53	60.75 ± 4.96	64.05 ± 3.46
ประสิทธิภาพการใช้อาหาร	2.53 ± 0.17 ก	2.67 ± 0.17 ก	2.65 ± 0.09 ก	2.74 ± 0.24 ก	3.03 ± 0.22 ข	3.98 ± 0.31 ก
อัตราการตาย (% ของไก่ทั้งหมด)	1.67 ± 3.73 ข	1.67 ± 3.73 ข	0.00 ± 0.00 ข	3.64 ± 4.98 ข	3.48 ± 4.78 ข	13.94 ± 7.40 ก
ต้นทุนค่าอาหาร (บาท/ตัว)	31.07 ± 1.05	31.71 ± 1.85	33.00 ± 1.53	34.01 ± 4.10	34.41 ± 2.78	35.22 ± 1.83

[1] ปริมาณเอนไซม์เซลลูเลสที่ใช้ 12 มิลลิกรัมต่อกรัมของ PKM

[2] ระยะเวลาในการทดสอบอาหารทดลองในไก่คือ 40 วัน ตั้งแต่อายุ 3 – 42 วัน

ก, ข อักษรที่แตกต่างกันในแถวเดียวกันแสดงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($P<0.01$)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
© ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
All rights reserved

4.2.2 ผลของการใช้ PKM ที่ผ่านการลดปริมาณเยื่อใยรวมต่อสมรรถภาพการผลิต ไก่เบตง ในระยะอายุ 7 – 12 สัปดาห์

ผลการทดลองระยะอายุ 7 – 12 สัปดาห์ (ดังตารางที่ 10) พบว่า ไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 50 เปอร์เซ็นต์มีน้ำหนักตัวที่ 12 สัปดาห์ต่ำที่สุด ($P<0.01$) เมื่อเปรียบเทียบกับทั้ง 4 กลุ่มที่เหลือ มีค่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ อัตราการเจริญเติบโต ไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 10 เปอร์เซ็นต์มีอัตราการเจริญเติบโตดีที่สุด (37.15 กรัมต่อตัวต่อวัน) และไม่แตกต่างกันทางสถิติกับไก่กลุ่มที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 20 30 และ 40 เปอร์เซ็นต์ แต่แตกต่างกับกลุ่มที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 0 และ 50 เปอร์เซ็นต์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) ส่วนปริมาณอาหารที่กิน ไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลส ที่ระดับ 50 เปอร์เซ็นต์มีปริมาณการกินอาหารมากที่สุด (169.57 กรัม/ตัว/วัน) และไม่แตกต่างกันทางสถิติกับกลุ่มที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ ระดับ 20 30 และ 40 เปอร์เซ็นต์ แต่แตกต่างกับกลุ่มที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 0 และ 10 เปอร์เซ็นต์อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($P<0.01$) จึงส่งผลให้ไก่กลุ่มที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 50 เปอร์เซ็นต์มีประสิทธิภาพการใช้อาหารต่ำที่สุด รองลงมาคือกลุ่มที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ ระดับ 20 30 และ 40 เปอร์เซ็นต์ ส่วนกลุ่มที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 0 และ 10 เปอร์เซ็นต์มีประสิทธิภาพการใช้อาหารดีที่สุด ทำให้ไก่ทั้ง 2 กลุ่มนี้มีต้นทุนค่าอาหารต่ำที่สุด เมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 20 30 40 และ 50 เปอร์เซ็นต์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$) ซึ่งไก่ทั้ง 4 กลุ่มมีต้นทุนค่าอาหารค่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ โดยไก่กลุ่มที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 0 เปอร์เซ็นต์มีอัตราการตายสูงที่สุด (8.48 เปอร์เซ็นต์) และไม่แตกต่างกันทางสถิติกับกลุ่มที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 10 เปอร์เซ็นต์ แต่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกลุ่มที่ได้ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 20 30 40 และ 50 เปอร์เซ็นต์ ($P<0.05$) จากผลการทดลองสอดคล้องกับการทดลองของ Lyayi and Davies (2005) พบว่า ไก่กลุ่มที่ได้รับอาหารสูตร PKM 30 เปอร์เซ็นต์ เสริมเอนไซม์ Avizyme (อายุ 5 - 8 สัปดาห์) มีปริมาณอาหารที่กินสูงกว่าไก่กลุ่มที่ได้รับอาหารสูตรควบคุม ($P<0.05$) ส่วนอัตราการแลกเนื้อ และประสิทธิภาพการใช้อาหารของไก่กลุ่มที่ได้รับ PKM 30 เปอร์เซ็นต์ เสริมเอนไซม์ Avizyme กับไก่กลุ่มที่ได้รับอาหารสูตรควบคุม ไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ ($P>0.05$)

©ลิขสิทธิ์ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ตารางที่ 10 การใช้ PKM ที่ผ่านการลดปริมาณเยื่อใยรวมต่อสมรรถภาพการผลิต (± SD) ในไก่เบตงในระยะอายุ 7 – 12 สัปดาห์

ลักษณะที่ศึกษา	กากเนื้อในเมล็ดปาล์มปาล์ม (%)[1]					
	ควบคุม	10	20	30	40	50
น้ำหนักตัวที่ 12 สัปดาห์ (กรัม/ตัว)	2339.64± 76.70[ก]	2485.09±117.79[ก]	2405.06±121.96[ก]	2426.73± 80.53[ก]	2359.52 ± 188.06[ก]	2027.93 ± 146.22[ข]
อัตราการเจริญเติบโต (กรัม/วัน)	33.47 ± 2.34[ฉ]	37.15 ± 2.40[ข]	34.60 ± 2.77[จฉ]	35.60 ± 2.19[จฉ]	35.36 ± 3.11[จฉ]	30.94 ± 3.22[ฉช]
ปริมาณอาหารที่กิน (กรัม/ตัว/วัน)	135.08 ± 12.47[ก]	148.24 ± 16.96[ขค]	163.16 ± 5.88[กข]	159.14 ± 6.23[กข]	164.49 ± 14.29[ก]	169.57 ± 10.18[ก]
ประสิทธิภาพการใช้อาหาร	4.06 ± 0.58[ก]	3.99 ± 0.38[ก]	4.73 ± 0.29[ข]	4.49 ± 0.34[ขค]	4.67 ± 0.51[ข]	5.52 ± 0.53[ก]
อัตราการตาย (% ของไก่ทั้งหมด)	8.48 ± 5.90[ข]	5.30 ± 4.85[จฉ]	0.00 ± 0.00[ช]	1.67 ± 3.73[ฉช]	1.82 ± 4.07[ฉช]	0.00 ± 0.00[ช]
ต้นทุนค่าอาหาร (บาท/ตัว)	75.84 ± 6.24[ฉ]	81.51 ± 7.41[จฉ]	85.57 ± 3.08[จ]	83.51 ± 3.18[จ]	87.36 ± 7.53[จ]	88.54 ± 5.27[จ]

[1] ปริมาณเอนไซม์เซลลูเลสที่ใช้ 12 มิลลิกรัมต่อกรัมของ PKM

[ก-ค] อักษรที่แตกต่างกันในแถวเดียวกันแสดงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($P<0.01$)

[จ-ช] อักษรที่แตกต่างกันในแถวเดียวกันแสดงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$)

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved

4.2.3 ผลของการใช้ PKM ที่ผ่านการลดปริมาณเยื่อใยรวมต่อสมรรถภาพการผลิตไก่เบตงในระยะอายุ 0 – 12 สัปดาห์

เมื่อพิจารณารวมทั้ง 3 ระยะ คือระยะ 0 – 12 สัปดาห์ (ดังตารางที่ 11) พบว่า ไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 50 เปอร์เซ็นต์มีอัตราการเจริญเติบโตต่ำที่สุด (24.14 กรัมต่อตัวต่อวัน) เมื่อเปรียบเทียบกับไก่กลุ่มที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 0 10 20 30 และ 40 เปอร์เซ็นต์ แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($P<0.01$) ซึ่งทั้ง 4 กลุ่มนี้มีค่าไม่แตกต่างกันทางสถิติ ปริมาณอาหารที่กินของไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 50 เปอร์เซ็นต์มีค่าสูงที่สุด ซึ่งไม่แตกต่างกันทางสถิติกับไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 20 30 และ 40 เปอร์เซ็นต์ แต่แตกต่างกับไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 0 และ 10 เปอร์เซ็นต์ อย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($P<0.01$) ประสิทธิภาพการใช้อาหารของไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 0 10 และ 30 เปอร์เซ็นต์มีค่าดีที่สุด รองลงมาคือไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 20 และ 40 เปอร์เซ็นต์ ส่วนไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 50 เปอร์เซ็นต์มีประสิทธิภาพการใช้อาหารต่ำที่สุด แตกต่างกับทั้ง 4 กลุ่มอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($P<0.01$)

อัตราการตายของไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 50 เปอร์เซ็นต์สูงที่สุด (22.88 เปอร์เซ็นต์) รองลงมาคือไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 0 40 10 30 และ 20 เปอร์เซ็นต์ ($P<0.01$) ตามลำดับ ไก่ที่ได้รับPKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 50 เปอร์เซ็นต์มีต้นทุนค่าอาหาร (บาท/ตัว) แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติกับไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 20 30 และ 40 เปอร์เซ็นต์ แต่สูงกว่าไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 0 และ 10 เปอร์เซ็นต์ ($P<0.01$) จึงส่งผลให้ต้นค่าอาหารต่อการเพิ่มน้ำหนักตัว 1 กิโลกรัมของไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 50 เปอร์เซ็นต์ (62.63 บาท) สูงกว่า ทุกกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($P<0.01$) ส่วนไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 10 เปอร์เซ็นต์มีต้นค่าอาหารต่อการเพิ่มน้ำหนักตัว 1 กิโลกรัมต่ำที่สุด (46.43 บาท) แต่ไม่แตกต่างกันทางสถิติกับไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 0 และ 30 เปอร์เซ็นต์ แต่สูงกว่าไก่ที่ได้รับ PKM ที่ผ่านการย่อยด้วยเอนไซม์เซลลูเลสที่ระดับ 20 และ 40 เปอร์เซ็นต์ ($P<0.01$) ดังตารางที่ 11 จะเห็นได้ว่าจากผลการทดลองในไก่เบตง สามารถใช้ PKM เสริมเอนไซม์ในสูตรอาหารได้ถึง 40 เปอร์เซ็นต์ โดยไม่ส่งผลกระทบต่ออัตราการเจริญเติบโต แต่การใช้ PKM ในระดับที่สูงขึ้นส่งผลให้ไก่เบตงมีปริมาณการกินอาหารเพิ่มสูงขึ้นด้วย เนื่องจากลักษณะทางกายภาพของ PKM มีลักษณะแห้งและมีความฟ่ามสูงจึงทำให้มีอัตราการไหลผ่านระบบทางเดินอาหารของไก่เร็วขึ้น ดังนั้นจึงทำให้ประสิทธิภาพการใช้อาหารของไก่เบตงด้อยลง และเมื่อคิดต้นทุนค่าอาหารจึงทำให้สูตรอาหารที่มีการใช้กากเนื้อในเมล็ดปาล์มในปริมาณสูงมีต้นทุนค่าอาหารสูงขึ้นตามไปด้วย

ลิขสิทธิ์ของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ตารางที่ 11 การใช้ PKM ที่ผ่านการลดปริมาณเยื่อใยรวมต่อสมรรถภาพการผลิต (± SD) ในไก่เบตงในระยะอายุ 0 – 12 สัปดาห์

ลักษณะที่ศึกษา	กากเนื้อในเมล็ดปาล์มปาล์ม (%)[1]				
	ควบคุม	10	20	30	40	50
อัตราการเจริญเติบโต (กรัม/วัน)	27.95 ± 0.94^{ก}	29.72 ± 1.43^{ก}	28.76 ± 1.49^{ก}	29.03 ± 0.98^{ก}	28.19 ± 2.29^{ก}	24.14 ± 1.78^{ข}
ปริมาณอาหารที่กิน (กรัม/ตัว/วัน)	99.62 ± 6.15^{ก}	106.54 ± 8.56 ขค	113.47 ± 3.79 กข	111.74 ± 5.71 กข	115.01 ± 9.85 กข	118.45 ± 7.07^{ก}
ประสิทธิภาพการใช้อาหาร	3.56 ± 0.20^{ก}					4.91 ± 0.23^{ก}
อัตราการตาย (% ของไก่ทั้งหมด)	10.15 ± 3.66^{ข}	3.58 ± 0.20^{ก}	3.95 ± 0.14^{ข}	3.85 ± 0.25^{ขก}	4.09 ± 0.30^{ข}	22.88 ± 11.69^{ก}
ต้นทุนค่าอาหาร (บาท/ตัว)	106.91 ± 7.11^{ข}	6.82 ± 7.03^{ขก}	0.00 ± 0.00^{ก}	5.30 ± 4.85^{ขก}	8.94 ± 6.44^{ข}	123.76 ± 6.60^{ข}
ต้นทุนค่าอาหารต่อการเพิ่มน้ำหนัก 1 กิโลกรัม (บาท)	46.64 ± 2.74^{คง}	113.22 ± 8.63 ฉช	118.56 ± 3.63 จฉ	117.52 ± 7.15 จฉ	121.77 ± 9.67 จฉ	62.63 ± 2.92^{ก}
		46.43 ± 2.34^{ง}	50.34 ± 2.05^{ขค}	49.42 ± 3.39 ขคง	52.79 ± 3.78^{ข}	

[1] ปริมาณเอนไซม์เซลลูเลสที่ใช้ 12 มิลลิกรัมต่อกรัมของ PKM

ก-ง อักษรที่แตกต่างกันในแถวเดียวกันแสดงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญยิ่งทางสถิติ ($P<0.01$)

ข-ช อักษรที่แตกต่างกันในแถวเดียวกันแสดงความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P<0.05$)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved